

תת"ע 927/01/15 - עידן פלנסיה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 927-01-15 מדינת ישראל נ' פלנסיה
תיק חיצוני: 50210013756

בפני	כב' השופטת רות וקסמן
המבקש	עידן פלנסיה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 18.1.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירת נהיגה במהירות מופרזת, כאשר נהג במהירות של 105 קמ"ש בדרך עירונית בה מותרת מהירות מירבית של 50 קמ"ש, וזאת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה 1,500 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 4 חודשים, בניכוי ימי פסילה מנהלית ופסילה לתקופה של 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים.

לטענת ב"כ המבקש, במהלך האירוע עת שוחח המבקש עם קצין המשטרה אשר פסל אותו מנהלית, ציין קצין המשטרה בפני המבקש כי יישלח לו זימון לדיון בבית המשפט באמצעות הדואר. המבקש, אשר לא עיין בהזמנה לדיון וכתב האישום, לא הבין כי למעשה בו במקום זומן לדיון בבית המשפט. דברי קצין המשטרה, באמרתו לפיה יתקבל הזימון באמצעות הדואר, גרמו לכך כי המבקש לא התעמק ברשום על גבי כתב האישום, וכך נשמטה מעיניו העובדה כי מועד הדיון מופיע על גבי הטופס. לדבריו, מדובר בטעות אנוש בתום לב, בחוסר תשומת לב של רגע, והערת קצין המשטרה תרמה לקרות הטעות.

עוד טען ב"כ המבקש כי המבקש אינו מנוסה במצבים כאלו, ועבירות התעבורה בהן הורשע בעבר (למעט עבירה אחת) היו כולן מהסוג של ברירת קנס, ולכן גם הפעם סבר לתומו המבקש כי יקבל זימון לדיון בדואר.

המבקש הינו חשב שכר במקצועו, העובד ברעננה ומתגורר ביישוב צור יצחק, שהינו מרוחק והגישה אליו באמצעות תחבורה ציבורית כמעט ולא קיימת. המבקש אף מחויב להגיע פעמיים בשבוע לפגישה עם לקוח המתגורר בתל יצחק, ויתקשה לעשות כן ללא רישיון הנהיגה שלו.

המבקש הינו אב לשלושה ילדים קטנים, וללא רישיון הנהיגה שלו ייתקלו המבקש ובני ביתו בקושי עצום בהתנהלותם היומיומית.

ב"כ המבקש הוסיף וטען כי היה ולא תתקבל בקשתו של המבקש לביטול פסק הדין, ייגרם לו עיוות דין גדול ביותר, שכן

עונש הפסילה הממושך אשר נגזר עליו הינו עונש קשה ביותר, אשר ניתן להניח כי אלמלא חוסר התייבבותו לדיון היה נגזר עליו עונש מופחת, בדגש על העובדה כי היה פסול 30 יום פסילה מנהלית.

לבקשה צורף תצהיר המבקש.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש זומן כדיון למועד הדיון, כאשר בדו"ח צוינו התאריך והשעה שעליו להתייצב. כמו כן, המבקש לא הציג טיעונים המצדיקים את ביטול פסק הדין. בנוסף, העובדה כי לא התעמק בדו"ח מעידה על זלזול מצד המבקש. עוד הוסיפה ב"כ המשיבה כי מדובר בעבירת מהירות גבוהה מאד, ובנסיבות העניין העונש שנגזר על המבקש הולם את חומרת העבירה.

דין והכרעה

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדיון והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייבבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

א. קיום סיבה מוצדקת לא התייבבות

אין מחלוקת כי המבקש זומן כדיון, אלא שלטענת ב"כ המבקש, המבקש "אשר לא עיין בהזמנה לדיון וכתב האישום, לא הבין כי למעשה בו במקום זומן לדיון בבית המשפט הנכבד".

אם לא הבין המבקש כי עליו להתייצב בביהמ"ש במקום ובמועד המצוינים בהזמנה שקיבל לידיו, היה עליו להתייעץ בעניין עם בקיא ממנו. אם בחר שלא להתייעץ ולא לברר מתי אמור להיערך משפטו, אין לו להלין אלא על עצמו.

גם אם אקבל את טענת ב"כ המבקש כי קצין המשטרה ציין בפני המבקש כי יישלח לו זימון לדיון בבית המשפט באמצעות הדואר, יכול היה המבקש אם רק היה מעיין בהזמנה לדיון וכתב האישום להבין כי המדובר בהזמנה לדיון עצמה. לא כל שכן, המבקש חתם על שולי ההזמנה לדיון וכתב האישום, ומן המצופה היה כי ישאל עצמו על מה חתם.

"הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייבבותו בתחילת המשפט או בהמשכו" (עיניו והשוו: רע"פ 9174/09 יעקב בן יששכר נ' מדינת ישראל).

מכל מקום, משלא הייתה התייבבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (עיין: רע"פ 9142/01).

ב. עיוות דין

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו, וכי
המדובר במבקש אשר מחזיק ברישיון נהיגה משנת 99 ולחובתו 9 הרשעות קודמות, בהן 2
הרשעות בגין עבירות מהירות, כשהאחרונה שבהן משנת 2010.

המדובר בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת. בהתחשב בחומרת העבירה (נהיגה במהירות של 105
קמ"ש כאשר המהירות המירבית המותרת הינה 50 קמ"ש, היינו למעלה מפי שניים מהמותר), העונש
שהושת עליו בגזר הדין נמצא במתחם הענישה הראוי.

כמו כן, עובדת ריצוי הפסילה המנהלית הובאה לידיעתי בטרם גזירת הדין, ואף התחשבתי בה כשגזרתי על המבקש 4
חודשי פסילה בניכוי ימי הפסילה המנהלית.

לענין טענות ב"כ המבקש באשר למרחק ממקום המגורים למקום העבודה של המבקש, והיותו אב לשלושה ילדים,
והקשיים שבפסילת רישיון הנהיגה בהתנהלותו היומיומית, הנני סבורה כי ברשות המבקש פתרונות חלופיים לתקופת
הפסילה, כדוגמת שימוש במוניות או בבן משפחה קרוב המחזיק ברכב.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של ענין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן
הבקשה נדחית.

עיכוב ההליכים שניתן לביצוע גזר הדין - מבוטל.

ניתנה היום, ד' אדר תשע"ה, 23 פברואר 2015, בהעדר
הצדדים.